

Kiadóhivatal:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide czimezendők az előfizetési pénzek, hirdetések és nyiltéri közlemények.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 frt
Félévre 2 „
Negyedévre 1 „
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség:

Kaposvár, Teleky-utca 9.

Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.

Bérmentetlen küldeményt nem fogadunk el.

Kéziratokat vissza nem adunk.

SOMOGYI ÚJSÁG

MEGYEI- és HELYI-ÉRDEKŰ, VEGYESTARTALMU HETILAP.

Megjelenik hetenkint egyszer: szombaton.

Szerkesztő: Magyar János.

Virulás, enyészet.

Isten szeme, az áldott nap sugárzón tekint szét az ébredő földön, öröklik a vidékek fölött, csöndben véggezve a fejlesztés nagy munkáját; bölcs beosztással, fakaszt rügyet, bimbót egymás után.

Meg is látszik a fejlődés nyoma mindenben, vetéseink szépen kelnek és bokrosodnak.

Megy előre minden, fejlődés útján a természetben úgy, mint a városok szépítésénél, és az emberi társadalomban.

Habár ezeknél évtizedek munkáját igényli, mi a természetben pár hét alatt megy végbe, azért egy emberöltő mégis megérheti, hogy faluk, városokká fejlődnek, kis városok gyárgazdag világvárosokká; hogy az elültetett csemeték gyümölcsöt hoznak.

Magában ez is elég ösztönzésül szolgálhat, hogy tenni, előre törni ne késsünk és a haladás, fejlődés munkáját egész erőnkkel elősegítsük.

Lelkesítő gondolat, hogy az eredményt megérhetjük.

Pár évtized alatt városunk is nagy fejlődésen ment át, utcák keletkeztek, új modorban épült házak nőttek ki a földből.

Még fontosabb ma belélete fejlődése a mellett, hogy szellemileg magasabb színvonalra emelkedett, rendezettebb társ-egyleti viszonyai is fejlődtek, belevonva a jótékonyág jó szándékába a társadalom minden rétegét.

Legszébb gondolatát most viszi keresztül ez a kis társadalom, midőn törvényes alapra fektetve megteremtí „betegségélyző és temetkezési“ egyletét, hetenkinti filléres befizetéssel.

Nagy szükségét fog ez pótolni, mert amellet, hogy segély nyújtás nélkül nem hagyja betegeit elveszni megóvja még a társadalmat oly jelenségek, minők itt pár évtized előtt fölmerültek, hogy a szegény család halottja ott enyészett valahol a padláson napokig, míg nem akadt könyörülő, ki szánalomból a költségeket viselje. Mert e nélkül — hivatásból — nem temették el.

Mindenütt találkozik az enyészet, fölvirulással, elmulás az ébredéssel, így segítvén kiegyenlíteni előtünk az ellentétek hatását.

Van azonban ennek az összetalál-

kozásnak egy igen fájón ható jelensége, mely épp azért fájdalmas, mivel az elmulásra nem jöhet többé ébredés. Midőn szeretteinket veszítjük el.

Eltűnnek, elmúlnak vissza hozzátalánul.

Kiváló szellemeknek jut csak osztályrészü, hogy a halálban el ne tűnjenek, hogy abból új életre ébredhessenek.

Szomorú, hogy míg künn minden új életre ébred és a derűvel vidám remények fakadoznak, addig a kérielhetlen halál éppen ez időben szereti leginkább végezni gyászos munkáját, aratását; nem kimélve sem öreget, sem ifjat.

Egymás után tűnnek el előlünk jelenseink, mint szerény körünk ismerősei.

Elmetszi az emberek közt az össze, kötő szálakat, hogy elhervasszon reményeket, letaroljon sok örömet, boldogságot.

Nem rég temettünk el városunkban két szép fiatal családanyát, ismét előtűnik a gyászjelentés, mely arról szól, hogy egy derék vidéki család kebeléből kiszakított ismét egy virágszálat, hol az gondosan ápolva, szeretve élt.

Csak négy évig engedte a sors élvezni szerető férje oldalán a boldogságot.

El kellett mennie, mielőtt igazán élt volna.

Hol vannak még az ezerek, kik mind a nyíló tavasszal haltak el!

És nem-e fájdalmasabb akkor hagyni itt a világot, mikor új életet látunk fakadni körülöttünk?

Egyezőbb az enyészettel az őszi hervadás, az alvó tél, választaná ezt az időt a halál, egyik a lemondás, másik az örökálmó képe.

Az elsőbb ragaszkodást kelt az élethez, az utóbbiak bele nyugvásra hangolnak.

Azért hisszük, hogy könnyebb halált hoz az őszi hervadás, és ezért vétkesebb a halál is, mikor ébredő tavasszal végzi kegyetlen aratását.

Népszokásaink.

Népszokásaink közül sok elenyészett már az idővel, velük tűnnek lassankint a népünnepek is, és a bucsuvásárokat kivéve alig maradt fenn belőlük valami.

Van azonban egy szép szokás, mely költői jellegénél fogva megérdemelné, hogy le ne tűnjék, némely vidéken még tartja is magát és mindig szép marad.

Egész költeményt ír le az ilyen nap gyönyörű változatokban, és a befejezést nem ritkán az adventi eljegyzés adja hozzá.

Ez a komázó vagy mátkázó — vasárnap, melyen csinosan öltözött serdülő leánykák hordják szét az eladó leányok által fölezífrázott mátkatálat, és pedig abból a célból, hogy olyan házakban kínálják a küldeményt, cserébe, hol házassulandó leányok vannak — vagy ha kiszemeltjük még nem volna — a hasonló leányoknak.

Ennek a husvétot követő, úgynevezett fehér vasárnap szokott a napja lenni.

Kiválasztanak egy nagyobbab a fehér mázas, kék virágos „vendégtálat“ közl közepére vörös borral töltött itezés üveget állítanak, melyhez dugóval csinosan kötött kis virágbokréta szolgál. Ezt aztán körülteremtik mindenféle jó házi süteménnyel, ilyenek a paprikás perecz, „köttes“ fánk, kukoris, fonyott kalinkók, sós pogácsák, melyek mindegyike kap sütés előtt több mély hasitást élvezett késsel és kevés sót rá; megsülten nyeri aztán az alakot, mintha kinyílt rózsza volna és sikerülten piritva kellemes, ropogós esemegét szolgáltat. A bor mellé igen jól ízlik mindegyik.

Jön hozzá még cifrázatul aszalt gyümölcs, bábos sütemény, rozsmaring és lucerna levéllel cifrázott sok himes tojás: piros alapon a rákötött levelek fehérén maradt mintájával, melyek aztán eltávolítottak.

Diós kalács, mákos patkó dió, alma stb.

Az egészre jön aztán sátoralaku takaró, széles csipke fodrokkal díszített egy nagyobb és egy, ennek fölébe borított finom, fehér patyolat kendőből alakítva olyan formán, hogy az üveg dugóját képező, bokréta szárát bele igazítják a sátor középebe, és jól rá kötözik. Így lesz aztán az egészre ráborítva és minden alkalomnál levéve az övegről, mely az egészet tartja; minden egyes esetben leplezetten mutatva az egész-gazdag készletet.

Földszül tarka színes szalagok jönnek még rá, melyek hosszan lefüggenek a sátor tetejéről és a virágbokréta körül kisebb végekre eresztve erősítetvén meg röpkő játékot kezdenek minden szellő lebbenéssel.

Ez a „mátkatal“.

Amint a délutáni órák beköszönnek, megkezdődik a vándorlás vele az utcákon; egy-egy faluból kikerül tizhuzs is ilyen és kedvesen üdvözlők már a távolból egymást röpködő szalagjaikkal.

A serdülő leánykák pedig a szembe jövőket, kapukban állókat behízelgő, nyájas szavakkal.

Van valami légi, sőt tüneményes

megjelenésükben; rendesen fehér patyolat ruhába vannak öltöztetve, áttört (természetesen olesó) cipike kendőjüket színes „pillangó“-tűk tartják össze elől; nyakukról színes gyöngysorok fügnek hanyagul alá, egymást követő félhold alakban. Rendesen dus hajzatuk egy széles fonatban omlik tarkójukba, széles szalagokkal befonva, melyek jó alant nagy csokorban végződnek, hosszan röplő végekkel.

Amint így párosával összetartva az utcákon nevetgélve tova iramodnak mondanlatlan kedves képet nyújtanak, olyanokul tűnnek föl a szemlélődő és különösen a kiindulás célját ismerő észlelő előtt, mintha az ég küldöttjei volnának, kik lejöttek, hogy a sok esetben kötő zálogul szánt tárgyakban mintegy az üdvre, menyországra szóló utalványt osszasanak ki a halandó emberiség közt.

Betérnek, de mindig egyenkint ide is, oda is, aztán össze jönnek megint elmesélni hol, minő fogadtatásra találtak; hol, mivel váltottak be a küldeményből?

Mert a szokás úgy kívánja, hogy ahol a mátkatálalat bemutatják, ott kell valamit kieserélni más, viszonzott ajándékkal (hasonfélékből).

Ahol érdeklődnek a küldő iránt, ott várja is már a legény és a hörpentes mellé kivett kukoris fejében rendesen valamelyes ezüstpénzt vet bele és annak a helyén az ür betöltetlen marad.

Ahol a legény nem várta be és csak talán a szülők tervezgetnek még — ott az anya tünteti ki valami jelesebb süteménnyel: rétes, béles, sódar félekkel, vagy ha jobb boruk van, az apa ezzel cseréli ki az üveg tartalmát.

Van aztán öröm, mikor a kis „postás Milkák“ visszatérve bemutatják a kedvező jeleket! Vegyül bele természetes, némi irigység is, mikor a többi leányok a kitüntető jelekről tudomást vesznek.

Ez azonban nem szokott mély nyomot hagyni, mivel olyan helyre nem is mennek be a legényes házaknál, hol rossz fogadtatásra kellene számítaniuk.

Tolakodni nem szokás.

Aztán mennek a lányos házakat fölkeresni.

A beköszöntő vers következőkép hangzik: azonban furcsa végsorával sok kötődésre szokott alkalmat adni.

Amint a küldött belépett és jó napot kívánt, a tálat két kézzel előre nyújtva elmegy a szoba közepeig, ekkor a sátozt

egyik oldalán föllebbenti egy bepillantást engedve, és szavalni kezd:

„Szív küldte, szívnek, szívesen, Vegye a szív, szívtől, szívesen!“

Ha szívesen látott, megkapja azonnal az intést, hogy az asztalvégén leplezhesse le a küldeményt. Ekkor a bokrétnál fogva lekupja a sátozt és megtörténik a „kiváltás“. Ha vendégek vannak jelen vagy házi leány is van, azok is válthatnak, vagy nem, tetszésük szerint.

Ha pedig az intést meg nem kapja, erre rendesen a legény szokott tréfás köztökdésből jelt adni, mert már előre tudja, hogy átok fog dörrenni az angyal ajkairól. Mire az ki is tör nyomban.

„Ha nem veszi szív, szívből, szívesen, — Üsse hát a — — tüzesen“.

De már azt a végsort ritka mondja el, hanem csak ennyit mond helyette komolyan, szemrehányó tekintettel, mialatt kifelé indul: Hát — tudja már a többi!

Mire aztán karban kiálltják nevetve utána: gyere vissza lelkem, ne hajtj arra amit ez a gonosz csont művel.

A körjárat beveződve kezdődik valamely tágasabb téren a csingajáték, fogadások ki, nyitit tud felkapni, fölhatott tojásokból, évelődések a mátkatálak eredménye felől, játék után közös fogasztás.

Olyan szerep jut ennek a küldözésnek, mint a táncban nálunk mikor a hölgyek választanak tánczosokat, a figyelem itt is, ott is érdeklődést kelt, és aki előtt talán eddig nem is birt nagy horderevvel, hogy azzal a leánnyal hosszasan foglalkozzék, ezen a délutánon kénytelen vele elbeszélgetni; össze ismerkednek és ha tetszetősek egymásnak rendesen egy pár is vál belőlük. E naptól amugy is úgy szólítják ma egymást: mátkám.

Ha nem támad rokonszeny, úgy csak „komám“ marad. Innét, jött a közmondás: no ez ugyan komája ennek!

Vonatkozik ételre, vagy bár mire.

A második felelheti rá: nekem sem sógornom! T. i. ha ki nem állhatja.

A leányok pedig egymás komáivá lettek. Ezt rendesen aztán fönn is tartják mindegyik részről, és a mezei munkák alatt későbbre is megenged köztük bizalmasabban folyó tréfás évelődést.

Vannak még igen sok kedves szokásaik, melyek a nép költői kedélyéről tesznek tanúságot. Oda vetett mondásaik, me-

lyek a költészetet képviselik a népnyelvben.

Ilyenek az „oda kiállítások.“

Ezek az 6 költeményeik és érzelmes zománczokkal annyi hatást keltenek, mint a mi rimekbe szedett mondataink.

Szépén fejeznek ki érdeklődést, részvétet egymás ügye-baja iránt, ezzel vesznek részt egymás örömeiben.

Erről majd egy más alkalommal.

Sz. H.

Meggyilkolt nagybirtokos.

Mult számunkban már röviden adtunk hírt arról a rémes gyilkosságról, melynek Fajszon Kund Béla, a közszeretben álló nagybirtokos 6-án áldozatul esett. Az eset részleteit most a következőkben adhatjuk.

Kund Béla pénteken délután csoknyai vadászterületére ment lesz be. A Hídegér nevű dülő mellett elvonuló fásor sarkán minden valószínűség szerint orvvadászok megtámadták. Mint a törvényszéki boncolás kiderítette egészen közelről lőttek áldozatukra, s látva, hogy még él neki estek s baltával, bottal kegyetlenül össze ütötték — vágták. Heves elkeseredett élet-halál küzdelem folyhatott a rendkívül erős Kund és támadói közt, mit a vagy tíz lépésnyi távolságra letiprött gyeper s az áldozat össze karmolt arca is igazolni látszik gyilkosokon, — az kétségtelen, s így nagyon hiszik, hogy ezek kézrekerítése bizonyos.

Kakk és Csoknya községekben szigorú vizsgálat folyik. 60 csendőr van megmozdítva, kik Baksay híres csendőrfőhadnagy vezetése alatt végzik munkájukat.

Alig terjedt el városunkban a gyilkosság híre, Dorner törvényszéki elnök, Kazinczy Gábor vizsgáló bíró, Psik kir. ügyész és még számosan siettek ki Fajszra, hol a rémhír valóságáról meggyőződést szerezhettek. Midőn Sárközy Béla főszolgabíró a helyszínén megjelent, még Kund élt, s kezeit ökölbe szorítva önkívületben védekezett. Mire a táviratilag hívott orvosok odaértek, már kiszenvedett.

Kund Béla 13 ezer hold birtokosa volt. A vadászat képezte egyedüli szenvedélyét, s az ország számos vidékein kívül beutazta Afrikát, az Indiákat, hol tigrisre és oroszlanokra vadászott. Egy

A „SOMOGYI UJSÁG“ TÁRCZÁJA.

A díj.

Nincsen magas hegy, olyan magas
A völgy se olyan mély.
A hegyre jut egy kis madár
Napfény a völgybe ér.

Lennél a tenger gyöngye bár; —
Vagy Alpes bibora,
Elmentem volna szivedért
Szép angyal báhova.

Zsüll.

Szegény Rózsika!

Tegnapelőtt fogták ki a Dunából... „Fehér és fekete kockás ruha, fekete harisnya és gombos cipő volt rajta. Az illető Nagy Rózsika 18 éves, ipolysági születésű kaszírónő, ki a Teréz körúton volt egy kávéházban alkalmazva. A leány vasárnap délután távozott a kávéházból, s valószínűleg még az a nap éjjel ölte magát a Dunába.“ ... Ezt írta róla az egyik napilap.

Szegény Rózsika! Mintha látnám szép csillogó, szőke haját, a mint összegubanczolta a hullámvérés s ráarakodott a nehéz iszap. Elveteg piros ajkait mozgatlanul szorítja össze s azok a kacagó

kék szemek kialudtak örökre. Puha meleg testét még a vén Duna is megszeretett egy hétig ölelte, tartotta magánál fogva s csak azután vetette fel s ringatta, alatta szeliden akkor is, míg a halászhók ki nem fogták.

Nem fog többé trónolni a kasszában, füstös levegőjű körüti kávéházakban, nem fogja többé apró kezeivel kirakosgatni a kapucinerhez, pikolóhoz szükséges cukoradagokat, nem fogja a számadást vezetni... az ő számadása betelt örökre! Alig volt 18 éves s mindössze egy évig kereste maga a kenyerét, egy év elég volt neki, hogy az étellel fölvetett játszmat elveszítse hogy a kisértések örvényei elszédítsék. Gyöngye volt — elbukott. De a tragikus vég, a mit önként választott, nemessé teszi őt bukásában is s az előtt a jeltelen sir előtt csak részvétet tudok érezni iránta s nem szégyenlem a könyvet, mely felszökik szemembe.

... Jóravaló, uri családból származott. Nem tudom miért, meghasonlott apjával, anyjával, testvéreivel s elhagyta a szülői házat. Egyszer említett valamit, mintha ebbe is a szív játszott volna közbe. Egyet szerettek kettőn a nényével. Tán kissé. érzékenyebb volt, mint a mai világban szabad, tán a sok regény olvasása tévútra vezette fiatal, ábrándos lelkét; mi lehetett

a valódi ok? nem tudom! — de egyszer csak bucsut mondott az apai háznak, a virágos kis kertnek, a csörgő vizű Ipoly-nak, s feljött a fővárosba, szemébe nézni a szörnyű Molochnak, melyet úgy hívnak, hogy: erkölestelenség.

Ott voltam, mikor először „üzletbe“ lépett. A kávéházi habitúék esettentettek egyet a nyelvükkel, mikor meglátták ezt a mosolygó, rózsás arcu leányt, aki ettől a percztől kezdve el volt jegyezve a bukásnak. Emlékszem rá, az első este gyönyörűt kergetett arcára s keserű könyeket szemébe. Pedig nem történt semmi, csak egy pár részeg gavallér kétértelmű, trágár bókja szoktatta ahhoz az élethez, melyet egy évnél tovább nem birt elviselni.

Úgyes, becsületes kaszírónő lett belőle, de egy helyen nem volt sokáig maradása még sem. Egyet nem birt, nem akart megtanulni soha sem: a „cehelést“. Soha nem fogadott el senkitől semmit, nem tudta a vendégeket „beugratni“ a miért tömördek szemrehányást kellett eltűnnie a tulajdonosok részéről. Megtörtént, hogy fiatal mánások keresték föl a kávéházat, a hol a „simahajú kaszírónő“ öntögette a chatreuse-t, knikebeint. Champagni fűdőt rendeztek, s az asszonyának legerélyesebb közbelépése volt szükséges, hogy közibük

kis élő tigris is hozott magával, melyet az állatkertnek ajándékoztak.

A tipikus, nemes magyar gavallér sajnálatos, esete bizonyára mély részvétet kelt az egész országban.

Halálát neje Gaál Irma és 4 kis gyermeke gyászolja.

HIREK.

— Kérem! Felkérjük a tek. ügyvédi és bírói kart, hogy hirdetéseiket lapunknak, — mely azokat a legpontosabban és legjutányosabban közvetíteni fogja, — megküldeni s illetve ezekben lapunkat is részesíteni szíveskedjék.

A kiadóhivatal.

— Hornig Károly br. veszprémi megyei püspök nemesdéli a róm. kath. hitközségnek iskolai czélokra 1100 frtot adományozott, s ez által lehetővé tette, hogy az ezideig iskola nélkül növekedő tankötelesek a nevelés és tanítás áldásában részesüljenek.

— Somogyi színtársulata e hó elején Pécsre érkezett. Mint ottani levelezőnk írja a társulat jeles és igen számot tevő tagokból áll — mi Somogyi sikerét ez idén is biztosítja.

— A szalonka vadászatok még mindig tartanak; legutóbb Iháros-Berényben tartottak nagy hajtóvadászatot, hol Inkey István előkelő vendégei száznál több szalonkát lőttek.

— Honvédek esküje. A honvéd ujonczok és póttartalékosok vasárnap reggel 10 órakor tették le az ünnepélyes esküt a kath. templom előtti téren. Kaposvárott Ujváry Ferencz apátplebános az eskü szentségéről, a katona hivatásáról és a zászló jelentőségéről igen szép és nagyhatású beszédet tartott a hadfiaknak. A beszéd elhangzása után az ujonczokat feleskették. Az eskü letétele után a zászlóalj díszmenetet tartott a tiszték előtt.

— Gyászünnepe Szigetvárott. Április 8-án mint szigetvári levelezőnk írja — Szigetvár izr. hitközsége templomában megható gyászünnepe folyt le Kossuth Lajos nagy hazánkfia lelkiüdvéért az istenháza ez alkalomra teljes gyászt öltött s a férfi és női szakasz a szertartás megkezdése előtt minden zugában megtelt Szigetvár hazafiasan érző honfiaival s honleányaival. D. u. pontban 4 órakor a női énekhar megkezdé a zsoltár-ének (22-ik fejezet) mélabus dalait, melyeket

Goldstein M. pécsi karvezető fisharmonium kísért. A zsoltáros gyászeneket követte Kohn Armin dr. rabbi nagy hatású gyászbeszéde, melyben a színek híven ecsetelte nagy hazánkfia elvölhetetlen érdemeit a haza és a nemzet irányában. Sikerkelt hasonlatban Mózesnek mondotta, ki népe számára kivívta a szabadságot s kiról imígy szól az Isten igéje: „Csak messziről láthatod az országot, de be nem mehetsz a földre, melyet Isten nektek ad.” A nézet nagy fiának a próféták küldetése s viszontagságai Kohn elmélkedésének fénypontját képezték s igazán szívhez szólók voltak. Ezek után Lewin Dávid kántor meghatottan mondott imát a megdicsőült lelki üdvösségeért. Végre pedig az énekhar megindítóan énekelte a „Kossuth Lajos azt izente” c. gyászdalt.

— Hamis egykoronások. Most már ilyenek is vannak forgalomban miután a pénzgyárosok a hamis tízeseket, melyek elől óva intenek mindenkit, fölhasználni csak nehezen tudják. Már több helyen fordultak meg hamis egykoronások, melyek ép oly ügyesen vannak utánözva, mint a hamis tízforintosok, s a valódi koronásoktól csak abban különböznek, hogy valami fémkeverékből készültek, melynek megfelelőleg csakhamar elvesztik ezüstös fényüket. A közönségnek tehát önmagának kell ellenőriznie, hogy hamis pénzt ne kapjon és ezen ellenőrzés leghelyesebb alakja, ha kemény tárgyra dobja a pénzt és csengését figyeli meg. A valódi korona csengését a hamis pénz tempa hangjától könnyen meg lehet különböztetni.

— A tavaszi munka a szép időjárás folytán már a kertekben javában folyik; a kerti vetemények jó része, a zöldségmag, ezukorborsó, hagyma már a földben van, noha bizonyára még jó hosszú időt kell várni, míg ki kelnek a vetemények, mert az éjjeli hidegek a nedves földet át nem melegítették. Még a rózsák is legtöbb helyeken takarva vannak; akik már felszedték rózsáikat földtakaróik alól, nagyon jól teszik, ha a hűvös éjjelekre legalább papiros burokkal látják el azokat, mert a gyenge hajtás nagyon kényes s a hideget a leszebb első virágzás fogja megsínyleni. Mindenkinek figyelmébe ajánljuk a hernyózást; és pedig nemcsak a gyümölcsfákról, hanem a kerítések bokrai és fáiról is szorgalmasan le kell szedni a hernyó fészkeket.

megtérőt, menjen haza szépen, térjen vissza a kis kert orgona bokraihoz, hagyja itt ezt a nagy várost. Mi lesz itt belőle? Vagy azt hiszi, hogy mindvégig győztesen fog kikerülni ebből az egyenlőtlen harcából? Itt maga ellen küzdenek százan, ezren, s ha ők veszítenek, az csak egy bosszantó kudarcz nekik, de ha maga lesz a vesztes csak egyszer is, — elveszített mindent! Elhiszem, hogy undorodik tőlük, de hátha akad majd mégis, a ki tetszeni fog, a kinek a csókját maga is kívánja, ölelését várja, lesz-e elég ereje akkor is azt mondani: nem!?

Fölvetette szép fejét, s rám nézett azokkal a tiszta kék szemével s könnyein keresztül mosolygott szomorúan, bánatosan.

— Lehet, hogy úgy lesz! De még sem megyek haza! A ki veszni indult, nem tartja azt senki vissza az elvesztéstől. Hanem még most bacsületes, tiszta vagyok, s mihelyt az nem leszek!... egyet so-hajtott, majd hirtelen föl kacagott... Ejh! akkor ott van a Duna! Elég széles!...

Szegény Rózsika! Csakugyan rátalált a Dunára, csakugyan beteljesült az én komor sejtmem. S tudom, hogy elbukott, tudom, hogy mielőtt az iszap ellepte volna fiatal szép testét, letörölte himporát már egy buja férfi-kéz durva érintése, tudom,

— Óriás fatörzs. Csodaszámba menő óriás fa törzset szállítottak a napokban Barcstelepre. A törzs hosszúsága huszonegy méter, átmérője 1.5 méter, köbtartalma negyven méter és a súlya kétszáznegyven métermázsa. A fa-óriást a Drávai Gőzhajós Társulat szállította ide s a hajóról hat csavarral nyolczvan ember vontatta partra. A ritka fatörzset, melyet a gelsei Gutmann nagy-kanizsai fakereskedő cég beliscei erdejéből ástak ki, a tulajdonos most az antwerpeni kiállításra küldi. Három vasuti kocsit képesolnak össze és így szállítják a fa-óriást Antwerpenbe.

— Legujabb! Lapunk zártakor értesültünk, hogy Kund Béla gyilkosait, Matán és Pap jutai vagyonos polgárokat 12-én este két közcsendőrfel fogta. A véres baltát s véres ruhákat egy vadász-kunyhóban találták meg.

GSARNOK.

Elváláskor.

Közeleg már a pillanat
A mely te tőled elszakaszt;
Nem mondom el a bánatot
Mi vár reám — de érzem azt. —

Nem mondom el, nem is lehet,
Minden hang ajkimon hal el,
S minden hang egy szív dobbanás
Szét szaggatott reményivél!

Nem mondom el, nem is lehet.
Csak szenvedek — csak hallgatok,
Agyamban megdermed az ész
Szememben forró köny ragyog!

Ilyen lehet a kárhozat
Kinja, — minőt én érezek!
Talán, ha elpanaszlanám
Könnyülne — ? — s nem beszélhetek.

Nem is szólók a néma bú
Hadd tépje össze szívemet
Midőn te sorsom angyala
Bucsuzni nyujtod jobb kezed.

Mit is szólnék, ha csak nem ezt.
Reményem, üdvöm, életem
Jó szíved volt, s ezektől én
Elválok!!!... áldjon istenem!

Nagy Jani.

Egy különös pár.

Sötétedni kezdett, midőn Hidvégre érkezünk. A hold kelőben volt és szelid fénye összefolyt a szürkés félhomálylyal. Már régen álmodoztunk Hidvégről,

hogy büne volt, s még is nemesebbnek, jobbnak tartom őt száz más leánynál, asszonyál, könnyelmű pillangónál!

Eldobta magától a csendes, nyugalmas életet, száműzte magát a családi fészekből s lett belőle kaszírónő. Kaszírónő a kinek nincs, nem lehet becsülete, a kit a világ elítéléte számkivet a tisztességes nők sorából, a ki predestinálva van az erkölestelenségre, a kinek szabad a legmerészebb módon udvarolni! És ő védte azt, a mi nincs, lázasan, kétségbeesett küzdelemmel, ezer csáb, száz kísértés ellen, míg el nem bukott a harcban.

Nos, ezt tán a többi is megteszi! Védi magát egy darab ideig, ha nem másért, csak azért is, hogy nagyobb legyen az — ára. Csakhogy akkor aztán megalakuszik, s mikor már nem tud elpirulni, előveszi a festékes dobozt. Mig ez a fiatal szépséges leány elvitte az első szégyent oda, a hova oly hamar volt letérni neki, a — sirba!

Talán arra gondolt utolsó utján, hogy a bimbóból, mit időnek előtte letápnak, nem lesz többet rózsza, piros rózsza soba-sem!...

Izé.

üljön, s ajkaihoz emelje ő is a pezsgős poharat. Ezreket kínáltak neki, fényes életmóddal csábították, a legügyesebb koritónők szövetkeztek ellene, — és ő szegény, védte a becsületét, a mibe pedig nem hitt neki senkisé!

Egyszer, reggel felé vetődtem abba a kávéházba, a hol ő volt. Egy vörös bajszú katonatisztn kívül nem volt senki sem. Az illuminált Marsfi mindenáron meg akarta csókolni s a szegény leány kétségbeesetten védekezett. Leszidta, a kezében levő újsággal ütötte, kért, könyörgött neki, de a hős generálisjelölt csak tovább ostromolta. Végtelen düh szállt meg, s már épen a beavatkozás módja fölött gondolkodtam, mikor meglátott és hozzám futott.

— Védjen meg! — könyörgött összekulcsolt kézzel, míg majdnem zokogásba tört ki. Csiutottam, s mondtam, hogy csak maradjon nyugodtan asztalomnál, ide nem meri követni üldözője. Csakugyan a tiszt ur egy darabig farkasszemet nézett velem aztán kifizetett és elment. Soha többé nem látták abban a kávéházban. Ugy látszik kijózanodott!

Es én akkor elővettem Rózsikát, s beszéltem a szívéhez, lelkéhez. Látja, maga nem való ide, magának van családja, édes anyja, a kik tárt karokkal fogadnák a

erről a kedves, kies fürdőről melyben minden kő, minden porszem régi emlékekről regél, a hol a levegő legendákkal van telítve, — erről a szép helyről, mely minden környékbeli lelkében annyira kedves és drága.

A vendéglőben csakhamar jó ellátást kaptunk és este 8 órakor már a többi vendéggel a közös asztalnál ültünk, hogy elkezdjük az étkezést. Mellettem egy fiatal, körülbelül 35 éves német ült, vele egy 45—50 éves asszony, akiről első pillanatra nem lehetett tudni, anyja vagy neje-e a mellette ülő férfinak. Mindketten folyékonyan beszéltek magyarul és élénk részt vettek a társalgásban.

Midőn az étkezésnek vége volt, már mindnyájan tudtuk, hogy a férfit Schlesing Lipótnak hívják annál jobban föltűnt, hogy neje mégis következőesen Vilmosnak szólította.

Schlesing ur egyszerre csak felém fordult és ezt a meglepő kérdést intézte hozzám:

— Nemde, Önök mindnyájan csodálkoznak, hogy nőm sokkal idősebb mint én. Első perczben tudtam, mit válaszoljak neki, de nem is hagyott időt hozzá, mert rögtön tovább folytatta:

— De hát még hogy elsodálkozna, ha becsületszavamat adva Önnek erre, megmondanám, hogy nőm teljes 8 évvel ifjabb nálamnál.

A társaságban senki sem mert egyetlen szó ellenvetést se tenni. Mindenki az abroszra nézett, nehogy a német csodálkozó tekinteteinkből illetetlenséget olvasson ki.

— Pedig nem titok, a mit el akarok Önöknek mondani — folytatá Schlesing — de olyan különös ez a história, hogy ha végig hallgatják, engemet és szegény Margitomat bizonyára örülnék fognak tartani. Nemde? — fordult aztán nejéhez, a ki azonban csak fejét ingatta és könnyes szemekkel tette kezét férje kezére.

— Huszonnyolcz éves voltam — kezdé történetét a fiatal német — tisztelt, szeretett, becsült mindenki: Szerelmes voltam Margitba, a ki akkor husz éves volt és ha nem is fényes, de tisztességes anyagi viszonyok közt élt anyjával Hamburgban. Ekkor egy pompás üzlet kínálkozott nekem Amerikában, de nekem nem volt annyi pénzem, a mennyi a vállalatához szükséges lett volna. Margit és anyja észrevették, hogy valami bánt. Nehezen bár, de kivallottam nekik a dolgot. Pár nap mulva a két asszony zokogva borult nyakamba. A mijők volt, pengzéért tették és a vállalatomhoz szükséges összeget kezembé adták. Másnap reménnyel telve szálltam hajóra és Amerika felé vitorláztam.

— Tudom — kezdé a német rövid szünet után, — hogy az urak már mindnyájan olvastak a lélekvándorlásról, az ujjászületésről, hallottak Alan Kardec, a spirítista-apoltheoriájáról, többé-kevésbé mind határosak az örültséggel, magam is így gondolkoztam fölölök.

tömegben és felém, kinyújtott karokkal, révedező szemekkel ezer meg ezer holttest uszik. Ekkor eszembe jutott Margit és édesanyja, a kik megmérhetetlen nyomornak néznek elébe, és az akarat erejével elhatároztam, hogy újra élni fogok, és fenntartójuk leszek.

Schlesing elhalgatott néhány perczre és csodálatos, közölünk egyikünk sem mert ellenvetést tenni, noha mindnyájan éreztük az elmondott történet abszurditását. A német mintegy hypnotizált bennünket és mohón lestük beszédét, midőn újból kezdte a mesét:

— Egy év mulva újra születtem, még pedig ugyanabban a városban a melyben Margit lakott. Atyám gazdag tőkepenész volt. Hét évig nem tudtam emlékezni. Hét év mulva fölébredt bennem az a tudat, hogy már egyszer éltem és eszembe jutottak kötelességeim.

Elkezdtem Margitot keresni és egy napon, midőn több gyermekkel játszottam épen, meg is pillantottam. Gyorsan ölébe ugrottam elhalmoztam gyermekes gyöngedségekkel. Csodálkozva nézett rám, de mikor elváltunk, fölébe sugtam:

— Jer el holnap ismét, olyan sok mondani van:

Margit eljött másnap, harmadnap és aztán mindig. Nehány hónap mulva megmondtam neki, hogy én a kis Lipót, nem vagyok senki más, mint az ő egykori jegyese Vilmos. Eleinte azt hitte, úrrúttal van dolga, de midőn egykori életem legapróbb részleteit is elmondtam neki, egészen a rémes hajótörésig, melynél elpusztultam, nem mert többé kételkedni és elmondta ő is, hogy mikor ennek hírét vették, anyja nemsokára bánatában meghalt, ő pedig azóta lezkeőrák adásával tengette életét.

Igy tartott ez évekig. Végre újra 28 éves lettem. Szülőim elhaltak, óriási vagyont örököltam. Elmentem Margitához és megkérte a kezét. Eleinte hallani sem akart róla, azt mondta, hogy ő már nagyon öreg hozzám, de végre is meggyőztem, előadva neki, hogy tulajdonképen én vagyok a nyolcz évvel idősebb, mert már én egyszer éltem és most újra születtem. Végre beleegyezett. Nyolcz év óta nőm és és ma is olyan boldogok vagyunk, mint az első napon... és most, jó éjszakát uraim, gondoljanak önök történetemről a mit tetszik, de én tudom, hogy az betűről betűre igaz.

Ezzel fölkelte Schlesing az asztaltól, karját nyújtotta nejének, a ki könyvet törölve ki szeméből némán intett felé búcsút, és elhagyták és elhagyták a termet.

Sokáig nem tudtam elaludni ezen az éjszakán és még ma is, ha eszembe jut néha ez a különös pár, nem tudom hányadán vagyok velök.

Örült volt-e mind a kettő, vagy csupán az egyik, a másik pedig egy szenvedő vértanu — ki tudja? Y:

Szerkesztői üzenetek

D. mm I. A. Pécs. Beszéltem vele. Ajánlatodat köszöni. Levelet ír irok én is. T. példány meg! Üdvözlét!

Carolus. Tehát Uraságod mélyesges bubánát a szegény föllegekre jakarja oktroynálni. Nem fél, hogy egy ilyen bubánattól terhes haragos fölleg a nyakába zudul. Ugyan, hogy is lehet ma már ugy vertelni:

„Te rád bízom könnyemnek záporát,
Érezd (?) te fölleg azt a bánatot...
A mely az én szegény szívembe dul
Mióta rózsám engem elhagyott!

Nem érezi bizony az a jámbor fölleg az ön tiszteltre méltó fájdalmát! Hja, ha az csak ugy menne!?

Mili büne. Pedzi. Már a hangot eltalálta. A pointje kissé tompa ugyan, de kikészörüljék, a talán legközelebbi számunkban hozzuk. A versike gyöngye azonban. Nem szabad olyan vad hasonlatokkal élni, mint pl. a második strófa bekezdésével:

... Miként a dudva, mely miként a gyom (?)

Meg-megterem a kertben udvaron... Ugyau!

Föld. Önnek már egyszer megizentük, hogy a szerkesztőség a tavasz beálltával rém versekkel nem rak tüzet. A papir kosár öble azonban az ön verseit is befogadja.

Gézának. Sajnáljuk post festa jött. Pedig jó lett volna felhasználni. Igen ügyesen van megírva. Szívesen fogadjuk máskor is!

Vonatok menetrendje.

Indul Kaposvárról:

Zákány felé, személy v. d. u. 3 48 perckor	
" " " reggel 8 óra	
" " " éjjel 3 " 38 "	
" " gyors v. d. u. 6 " 49 "	
Dombóvár felé, szem. v. éjjel 1 " 23 "	
" " gyors v. d. e. 9 " 24 "	
" " vegyes v. " 10 " 46 "	
" " este 8 " 8 "	

Gabona árak.

A kaposvári piacon legutóbb a következők voltak a gabona árak:

Buza	6.20 — 6.80
Rozs	5. — 5.50
Zab	6.30 — 6.80
Arpa	5.50 — 6.50
Kukoricza	4.40 — 4.80
Bab	5 — 5.30

206. szám.

1894 vh.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §. értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a Dárdai kir. járás-bíróság 3405 P. 893. számú végzése által Spitzer testvérek javára Bass Adolf ellen 227 frt 24 kr. tőke, ennek 1893 évi február hó 11 napjától számítandó 6% kamatai és eddig összesen 51 frt 15 kr. perkoltság követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróság le is felül foglalt és 394 frt krra becsült buktorok, 222 drb. kosár, 200 liter bor, 200 liter pálinkából álló ingóságok, nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésének a f. 1090 sz. P. 894 kiküldést rendelő végzés folytán a helyszínen, vagyis N.-Atádon alperes lakásán leendő eszközlésére 1894-ik év április hó 20-ik napjának délelőtt 9 órája határidőül kitétetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Az elárverezendő ingóságok vételára az 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ban megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt N.-Atádon, 1894-ik évi ápril hó 6 napján.

Szabó József,
kir. bír. végrehajtó.

PÁLFFY JÁNOS

kocsi raktára Kaposvárott, fő-utca 68. sz. a kórház átellenében.

Van szerencsém a t. közönség becses tudomására hozni, hogy raktáramban mindennemű e vidékre alkalmas, könnyű, diszesen és izléseken kiállított, fűvelés vagy nyitott paeton, hajtó-, vadász-, valamint ruganyos

K O C S I K

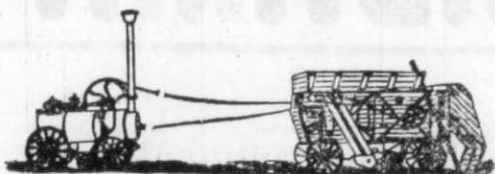
jótállás mellett, igen mérsékelt áron kaphatók; esetleg már használt kocsik átvételnek.

Javítások és megrendelések gyorsan és pontosan teljesíttetnek. Kívánatra képes árjegyzéket ingyen küldök.

Tisztelettel

PÁLFFY JÁNOS.

Összes gazdasági gépek
elsőrangú minőségben.

saját hazai gyártmány

Medvesz felvételek!

GŐZCSÉPLŐGÉPEK

Segítségnyújtás árak!

Rövidített levelezni:
GAZDASÁGI GÉPGYÁR, BUDAPEST.

ELSŐ MAGYAR
GAZDASÁGI GÉPGYÁR RÉSZVÉNY-TÁRSULAT.
Gyártelep: KÜLSŐ VÁCZI-UT 7.

POSGAY SÁNDOR

gép- és lakatosgyára Kaposvárott

Sétatér-utca 15. sz.

Elvállal mindennemű gépek, különösen varrógépek győkeres javítását jótállás mellett jutányos árért; ugyancsak gőzcséplőgépek kezelését, kiválólag ajánlja rézöntődjét.

Továbbá új szivattyús kutak, tűzfűtőkendők, tizedes mérlegek készítése, saját találmányu

felnyithatlan bizonysági zárait

kevés tüzelő anyaggal használható vas tüzhelyeit és szobasűr-gőnyeit. Elvállal mindennemű saját készítményű épület lakatos munkát, melyet nem a vásárusnál szerez be, mint más lakatosok az öntött vasalat, hanem azt maga készíti, miért is munkájáért felelősséget is vállal.

Végre tudatja a gőzgéptulajdonos urakkal, hogy a gőzcséplőgépek a sok kontár gépkezelők által szakszerűen nem kezeltetnek s nem javíttatnak, miért is ma már sok gép idő nap előtt tönkbe jut, így vagy eladni, vagy becsereálni kénytelen a gazdaközönség, mind mellőzve lesz azon aggály, ha hozzám fordulnak javítás és kezelés végett, mely csekélységbe kerül, mert csak a gépnek szabálytalan összeállításában van a hiba, innent van, hogy a gép contra gőzzel dolgozik tetemes tüzelőanyagot és vizet kíván és erőt még sem bír fejteni, innent van, hogy a tüzesővek megfolynak és a tüzszekevény elég; továbbá a szalma törekrázó és dobtengely, ha már egészen laposra elkopott, saját találmánya szerint megacézolozza, melynek jóságáért kezeskedik és csak fele árba kerül mint az új.

Teljes tisztelettel

POSGAY SÁNDOR
műegyet okl. gépész és lakatos,

MAGYAR JÁNOS

könyvnyomdája, „Somogyi Ujság“ kiadója

Kaposvárott, Teleky-utczá 9. sz.

A nagyérdemű közönség becses figyelmébe ajánlom a legújabb betűkkel dúsan felszerelt

KÖNYVNYOMDÁMAT

hol minden a nyomdászati szakba vágó munkákat izlésesen és tisztán kiállítva készitek.

Magamat, valamint üzletemet a n. é. közönség figyelmébe ajánlván, maradtam

teljes tisztelettel

MAGYAR JÁNOS.